

La vida de Francesc Petrarca

escrita per ell mateix

Podeu haver sentit parlar un poc de mi; bé que sia també dubtós de si mon petit nom obscur pot arribar a certa distància o de lloc o de temps. Tal vegada desitjareu de saber quin home so jo estat, i la causa de l'èxit de les mies obres, principalment d'aquelles de les quals la fama és a vosaltres pervinguda, o d'aquelles que tot just haveu sentit anomenar. Quant a les primeres, certament seran varies les veus dels homes; per ço que fàcilment cadascú parla així, com el mon, no la veritat però el seu propi plaer, i ningú sol posar manera a la lloança i al blasme. De la vostra raça vaig ésser; un home mortal, de poc preu, i d'antiga família, d'origen verament —com de sí ha dit César August— ni gran ni vil. Per natural, bé fou el meu ànim bo i pudurós, sinó que m'ha danyat el contagiós costum. L'adolescència m'enganyà, la joventut m'arrastrà amb ella, la vellesa, però, m'ha corregit i me l'ha ensenyat amb l'experiència ésser ver ço que molt temps abans havia llegit: *que l'adolescència i el plaer són coses vanes.*

De jove, el meu cos no havia gran força, però havia gran destresa; ses formes no excel·lents —de que no me glorio— eren tals que podien plaure en la tendra edat. La canície, la qual, enc que rara, aparegué ja en els primers anys —jo no sé com— en el meu cap juvenil; i la qual, essent-me sobrevinguda juntament amb el pel moixí, havia, pels blancs cabells, una certa dignitat, com dirien alguns, i alhora ajustava a les faccions del meu visatge encara tendre no lleu ornament; ella, noresmenys, m'era desplaent, perquè al meu aspecte juvenil, del que jo molt em complavia, al menys en

aquella part s'hi oposava. Jo tenia viva la color entre el blanc i el bru, vius els ulls, i la vista per llarc temps, agudíssima: la qual, contra el que jo esperava, va mancar-me després del sexagè any de la meua edat; així que, mal mon grat, vaig haver de recórrer a les ulleres. Vingué la vellesa; i sobre el meu cos, saníssim durant ma vida, hi aportà la tropa d'infirmittats que l'acompanyen.

Ara sapiguen, i sàpiguen aquells que no repugnin de saber el meu origen humil, que en l'any d'aquesta última edat, que ha aportat el principi i el nom de Jesucrist, pel qual i en el qual espero, en l'any, dic, mil trescents quatre, el dia vint de juliol, dilluns, al apuntar l'alba, en la ciutat d'Arezzo, en l'araval, com diuen, de l'Orto, desterrat nasquí de pares honrats, d'origen florentí, de fortuna mediocre, inclinada, a dir ver, a pobresa, però de llur pàtria bandejats. No vaig ésser mai ni molt ric ni molt pobre. Tal és la natura de les riqueses, que, creixent ella, més ne creix la set, i més la pobresa; la qual cosa, emperò, mai no em féu pobre. Com més haguí, menys vaig desitjar; i major fou la tranquil·litat de la mia vida, i menor l'afany del meu esperit. I bé fui tingut de creure, que em fóra altrament esdevingut, si hagués posseït grans riqueses. Així, com a altres, les sobergues riqueses m'hauríen vençut. Jo vaig menysprear-les altament, no perquè no les estimés, sinó perquè n'avorrí les molesties i la cura, llurs companys inseparables, i no perquè la facultat de parar esplèndides taules fos pena i treball. Frugals aliments acostumava de menjar, i més jocundament que no han fet amb llurs requisits tots els successors d'Apicí. Els convits, els quals enc que així anomenats, no son sinó fartalències, enemics de la modèstia i dels bons costums, sempre em desplaqueren, i per ço vaig estimar cosa molesta i inútil el convidar altre a tal fi, i, semblantment, l'ésser d'altre convidat. Més l'estar a taula junt amb els amics, me fou cosa tan dolça, que quan algún sobrevenia, retenia'l jo molt caramente, i mai, volent-ho jo, no vaig menjar sense companyia.

Que res no havia pogut en mi la delectació dels sentits, voldria poder-ho dir; més si ho digués, mentiria; noresmenys, diré segurament que, jassia que el foc de l'edat i de ma complexió a aquell camí me dugués, amb tot sempre vaig execrar-ne la vilesa. En la mia adolescència vaig sostenir les penes de forta amor, única i honesta; i més llarg temps les hauria sostingudes si mort, acerba sí, però útil, no hagués extingit aquell foc, qui ja començava de refredar-se.

Vaig estimar una dona l'enteniment de la qual no coneixia afanys del món, sinó que ardia de cèlics desitjos; en el visatge de la qual lluien els raigs de divinal bellesa; els costums de la qual eren exemples de perfectíssima honestitat; de la qual ni la veu, ni la força dels ulls ni el comportament mostraven humana cosa o mortal.

Ho diré tot en breu. Laura aparegué la primera vegada als meus ulls en el primer temps de la mia adolescència, en l'any del Senyor 1327, el dia 6

d'abril a trenc del matí, en l'esglèsia de Sta. Clara a Avingone; i en la mateixa ciutat, en el mes mateix d'abril, en el mateix dia sisè, en la mateixa hora primera, en l'any del Senyor 1348, d'aquesta llum fou aquella llum toltà, mentre que per atzar, me trobava jo aleshores a Verona, ignar de mon destí. Vaig saber l'inafausta nova a Parma per lletra del meu Ludovic, en el mateix any, en el mes de maig, el dia dinou. El castíssim i bellíssim cos d'ella en el propi dia de la mort, a entrada de vespre, fou posat en lloc a propòsit dels frares menors; i la seva ànima, so tingut de creure, que, com Sèneca ho digué de l'Africà, fou retornada al Cel, d'on ella era. La virtut de Laura vaig estimar, la qual no és apagada; jo no posí l'ànima en cosa mortal, sinó que vaig complaure'm en la seva ànima sobrehumana, i en els seus costums; l'exemple dels quals me comprova la manera com viuen els gaudidors del Cel. En la meva amor no hi hagué ni una torpitud, ni una obsenitat, ni una, d'ésser-hi, fóra estada culpable. Jo no puc amagar que el poc que so, ho so per aquella dona, i que si tinc alguna fama o glòria, a çò no fóra mai pervingut, si la llavor tenuíssima de virtut que la naturalesa havia posat en la meva ànima, ella no l'hagués conreada amb tan nobles efectes. Si; ella desvià i, com sol ésser dit, amb el ganxo retragué mon esperit juvenil de turpituts, i el fixà en les coses celestials.

I no és cert, que amor transforma els costums? Mes no hi hagué mai cap maldient tan mordàs qui amb paraules punyents toqués la fama d'ella; qui gosés dir d'haver vist en ella, no dic en els actes, ni tan sols en els moviments de la veu, alguna cosa reprensible. Així aquells, qui res no havien deixat de criticar, deixaren aquesta, admirant-la i venerant-la. No és doncs de meravellar que aqueixa sua fama tan conspícua, mogué en mi el desig de conquistar clara fama, i endolcí les fatigues aspres, que jo vaig assumir per poder-la conquistar. Per ço que jo, jove, no desitjava mai altra cosa sinó a ella plaure, i a ella sola, la qual ben sola a mi havia plagut.

Mes anem a altres coses.

(Continuarà)

La barraca de Cap Gros

Prop de Palamós,
al cim de Cap Gros
tinc una barraca,
que de lluny se veu
com un pa de neu.

Pujant-hi al mati
l'aire hi és tant fi
com una carícia;
quan hi sou a dalt
sembla un pedestal.

D'allí dalt estant
veig el mar més gran,
la terra, més ampla;
arraulida al peu
La Fosca s'hi ajeu.

Senzill i riallé
ovireu Salgué
passat Sant Esteve,
com poble que neix
i tot jugant creix.

Poc més enllà d'ell
veureu de Castell
la negra carcassa,
qui, per un mal fat,
romàn olvidat.

Els masos veïns
de nous sarraïns
tement l'escomesa,
conserven cada un
l'atalaia a punt.

Tombant a ponent
com espill d'argent
relluu la badia,
aon Palamós
se mira joiós.

Tocant al cel blau
troveu de Sant Grau
la negra carena,
on mengen aglans
tudons i senglans.

Segueix Romanyà
que's dona la ma
amb Sant Cebrià
al cim les Gabarres,
on fugen esquius
els tórds i perdius.

El pla conreuat
sembla apedaçat
per mans invisibles,
on el blau i el vert
formen bell concert.

De Vilarromà
podreu contemplà
l'antiga morada,
que és un enderroc
prop de La Bell-lloc.

Cercant el redós
del pla soleiós
s'esmuny Vall-llobrega,
deixant son germà
el blanc Figuerà.

Tombant de gairell
de Palafrugell
veureu l'esplanada;
i al lluny, tot estrany,
com un orifany
el puig de Carmany.

Prop de Palamós,
al cim de Cap Gros
hi tinc la barraca;
si un dia hi pugeu
!com disfrutareu !

LL. BARCELÓ I BOU

El Cafè del Noi

(Del llibre «Proses casolanes» a mig fer.

Premiat en el Concurs de Prosa literària.

(Acabament)

V

Es de vespre quan arriben al cafè el Perot i el Nina; darrera d'ells hi entrava el Tòfol després d'aver xiulat del portal en fora i haver cridat pel seu nom al gos que no es veïa en lloc.

—Ja compareixeràs si vols—exclamà—i sinó ja saps a casa, i si et tanco al carrer estaràs mes ample.

—¿Què ens deieu alguna cosa?—preguntaren mig girant-se els dos companys.

—No res; aquell animalot, que encara no deu estar llest d'escurar els plats de l'hostal.

—¿El Salau?

—El Colom, home.

—¡Ah! que voleu dir que hi era a l'hostal?

—Tu diràs; ves si no m'hauria seguit... si no l'esquivo amb un cop de roc, no tinguís por que mai me desampari.

—Ell farà cap, no tingueu neguit. Deurà venir amb el Salau.

—Tens raó que l'hem perdut.

—Nó l'hem perdut, no, que ha dit que comencéssim de passar, que havia de fer una feina que convenia molt i no tenia espera.

—Això es l'all-i-oli.

—¿Voleu dir?

—Potser no li prova el menjar coent, potser el beure..... De vegades aquests que semblen tot el mon si volen fer un punt d'home, fallen.

Van ocupar una taula de les de més endins per a no acoblar-se amb els qui prenien cafè vora la porta; eren els de cada vespre, una patuleia de bons parroquians, dels que no es poden ficar al llit amb el sopar a la boca.

Darrera el taulell, el Noi tot era parar l'orella i mirar de cara al carrer esperant amb ànsia l'arribada del Salau. Mentrestant, ell s'anava imaginant tot allò que passava, que ja devia haver passat en aquell punt i hora, a la cuina de l'hostal: el Colom fermat, lligat el morro per ofegar els lladruchs i privar una mossegada; el Salau arrupit, a l'una ma el pinzell, a l'altra el tupi ab el fum d'estampa, donant-li una segona capa sinó n'hi ha prou de la primera, procurant que el treball estigui ben deixat perquè la comèdia resultés d'una il·lusió complerta i a satisfacció del públic cridat a presenciar-la. El Noi s'hi rabejava en aquella íntima contemplació i, tot d'una, li feu un salt el cor; entrava el Salau tot airós, traspuant-li als ulls la joia de qui arriba victo-

riós d'una tremenda brega; al seu davant, amb llargues camades, tan llargues com li permetien a la bèstia unes cametes proporcionades al seu cos desnart, entrava també un quissoi, negre com una mora, que se n'anava dret al banc on seia el Tòfol i cercava un lloc de repòs sota la taula. Ningú, llevat del Noi va notar la presència del gos negre.

—Ja 'm donarèu cafè, nostramo —digue el Salau acomodant-se enfront del Tòfol. —Bona nit tothom.

I tocà amb el peu el gos per assegurar se que era allí, i el gos se bellugà per esquivar aquella molèstia.

—¿Què hi ha aquí baix? —feu el Tòfol que sentí a les cames el contacte d'una cosa que es bellugava.

I posà el cap sota la taula i cridà:

—¿De quí és aqueixa bestiota? marxa, que m'omplenaries de puces. I li engegà una cossa.

El Salau pegà una ullada al Noi, i ambdós contenint-se el riure semblava que amb la vista es deien:

—Ja som al ball.

En Tòfol no podent-se desempallegar de l'animalò, es posà dret i li endossà una altra cossa ben encertada; el gos deixà anar un grinyol de queixa i s'abraonà a les cames del qui el punia, i ja la tenim armada: surt en Tòfol que es trobava massa encongit entre el banc i la taula i surt també el gos negre darrera d'ell i comença la brega, el Tòfol no donant l'abast a pegar coses a la bèstia i la bèstia saltirontant, fent-li moxaines, esquivant els cops i arrapant-se-li a les cames amb esguards entenedridors i grinyols plorans que devien voler dir:

«¿Per què em rebutges? ¿quin mancamet t'he fet per que em retiris l'estimació?» L'home no sabia com descidir-se del gossot i no parava de pegar-li tot cridant:

—¿I ara? on va aquest fastigós. ¡Arri al canyet!

Semblava un mercat de Ca'af; tothom s'havia a'çat per a millor contemplar la brega, i el Noi des del taulell i els altres de més aprop i els concurrents de l'altra cap de sala, tots reien a desdir, que alló talment era una bogeria.

El Salau, amb prous treballs per mor del riure, escridassava:

—Pareu-hi compte, Tòfol, a castigar la bèstia, que la deixeu feta una llàstima d'emmascares blanques.

I més que mai, refermà la tempestat de rialles, veient com amb el refrec s'anava emblanqueint el gos i les calces d'En Tòfol perdien sa immaculada albura i s'anaven posant negres que era cas de consciència.

—¡Malvinatge la llet que has mamat!... Si és el Colom...¿Aquestes són les teves gràcies, bacó?

Com més cremat veïen el Tòfol més reien els altres. El Salau tenia por de reventar-se i el Nina preguntava:

—¿Vols dir, Perot, que no ens haurem trencat?

— Anéu Tòfol, anèu,—li va dir el Noi, que amb prou feines podia tornar l'alé,—anéu a mudar-vos els pantalons si en teniu uns altres.

—Salau, me l'has feta massa grossa,—exclamà En Tòfol volent aparentar serenitat.

—Ja us rentaré el gos, vaja; no vull que després digueu que no tinc entranyes.

—Les calces li huries de rentar—insinuà el Perot amb ganes d'estirar la broma.

—Ja hi ha dones a casa per rentar-me les calces ¿ho saps?

—I ara que se les tregui abans de ficar se al llit,—digué el Nina per a dur-hi el seu granet de sorra—sino farà emmascare als llençols.

--Vaja, anèm, Colom, que ara ja hem fet prou broma.... El que em sap mès greu—li deia tot marxant,—és la pallissa que t'he servit; tu si que pots ben dir que sempre paga el just pel pecador.

—Vos que teniu el nas tan fi—observà el Salau—ja l'havieu de conèixer ¿De què us ha servit aquella pràctica que deieu: L'haguessen ensumat... Una altra vegada no badeu.... ensumeu força.

JACINT LAPORTA

El no dir les coses a temps

DIALEG

PERSONES: JOAN i LLUISA. 20 i 18 anys respectivament.

Epoca... la de les il·lusions

L'escena passa en una terrassa lluminosa de la casa d'una família acomodada des d'on s'obria el mar esplendorós i al costat de la platja, que apar d'or, el poble que és un dels de la costa de llevant. Es el capvespre d'un calmos dia d'estiu. El cel i el mar són blaus, el primer tacat per uns núvols que es van tornant vermells, i el segon per unes veles que se belluguen inquietes. Joan està assentat en un balanci fumant una cigarreta i contempla com el fum s'escampa i se fon; son aire és de meditabund. Al cap de poc, apareix Lluisa, taral·lejant una cançó, gentil com un jonc i en la que hi fan parella la bellesa i la joventud.

Joan —(Girant-se al sentir remor de passes) Ah! ets tu?

Lluisa —(Sorpresa) No sabia que fossis aquí. Mira he vingut a contemplar tot això, a ubriagar-me de bellesa i poesia, que per més que ho miri, jamai me'n canso. Es molt bonic, veritat?

Joan —Si, molt. Allà a ciutat podeu tenir bons passeigs i grans jardins i

edificis, però llocs com aquest en què la naturalesa hi ha acumulat totes les seves bel·leses, no en teniu cap; això és patrimoni dels pobles, és ben nostre...però, què fas aquí dreta?; seu, que podrem parlar ambdós una estona en aquesta terrassa que a tu tan t'agrada.

Lluïsa —(Seient-se en una butaca) Mercès per l'oferiment. Sí, tens raó; a ciutat hi ha moltes coses que diuen que són boniques: parcs, carrers, llargs i monòtons, palaus...i sobre tot gent, molta de gent, tot ple de vehicles que van d'ací d'allà com si amb tantes coses volguessin tapar la buidor de poesia que arreu s'hi nota. (Amb entusiasme). Però aquí és tot al contrari: l'afabilitat i la bondat de la gent, la bel·lesa de les contradiccions, la calma, tot contribueix al goig del viure; un a l'ésser aquí, no se n'adona que els jorns passin.

Joan — Si, molt bé tot això a l'estiu, per passar-hi un o dos mesos com tu, però després d'aquest temps de joies i flors, ve l'hivern amb ses pluges interminables i els vents que tot ho arrasen; tota la alegria i vida, que tu ara notes, es converteix en ensopiment i tristor, i la melangia invadeix mon ànim. Aleshores és quan penso que a ciutat mai la vida i el moviment s'interrompen i l'avorriment no troba lloc on distreure's. A més, aquí mi trobo encongit, sembla que les parets d'aquests carrers m'hagin de caure al damunt. M'assomnis de glòria a que jo aspiro, no poden desenrotllar-se en un horitzó tan petit; la calma que a tu tan t'agrada, a mi m'irrita.

Lluïsa —Perque tu ets un ambiciós que no en tens prou amb el benestar que els teus pares te proporcionen, sinó que aspiras a una felicitat problemàtica...i on?, a ciutat on tot és fingiment i hipocresia. Es veu que només la coneixes per les escapatories de vuit dies que tos pares et deixen fer.

Joan —I doncs, si tant t'agrada aquest poble, per què no hi veniu a viure amb ta família?

Lluïsa —Perque no pot ésser. El Papà té els seus negocis que no pot deixar i que no podria fer los d'aquí estant. Per això me deixa venir un quan temps a l'estiu en la vostra companyia; ell diu que durant aquest temps m'enyora i que està molt trist.

Joan —Es que tu ets un rossinyol que alegres tot lo que et rodeja.

Lluïsa —(Somrient) Mercès Mira, precisament avui he tingut una carta de la meua família dient-me que hi vagi aviat que ja fa molt temps que som aquí. I em semblava a mi que era ahir que vaig venir!; Que depressa passen els dies!

Joan —Sí, molt depressa.

(Pausa durant la qual es miren calladament. Lluïsa romp per fi el silenci dient:)

Lluïsa —Qui t'ha regalat aquesta flor que portes?

Joan —Ningú; jomateix la vaig pendre del jardí. I per què m'ho dius?

- Lluïsa —(Confosa) O, per res; com que no acostumes a portar-ne. Jo creia que no fos un present d'alguna de les damiselles amb les que passeges en l'Avinguda i que...
- Joan —(Interrompent) No soc jo el que m'hi passejo sinó els meus mics i com que jo vaig amb ells, sinó vull ser un enze, tinc que dir-les-hi alguna cosa.
- Lluïsa —Perdona, veig que he comés una indiscreció al dir-te això.
- Joan —No, millor; així s'esclareixen les coses. (Pausa breu; variant el to de la veu i fent-lo més suau:) Vols la flor?
- Lluïsa —Ja que ets tan amable, te l'accepto. (Joan li dóna, i ella se la posa al pit; Joan la mira fixament). Molt bé; o i quina flaire que fa, oi?
- Joan —(Pensatiu) Si, molta.
- Lluïsa —He observat que avui estàs tot capficat, que et passa?
- Joan —(amb somriure forçat) A mi? no res.
- Lluïsa —Diria, que te'n passa alguna.
- Joan —Doncs t'has errat aquesta volta. (Pausa i canviant de conversació) Com t'ha probat el bany d'avui?
- Lluïsa —O! molt bé!... El mar estava tan quiet que semblava que ho feia perquè nosaltres poguessim joguinejar tirant-nos aigua amb les amigues i fent les mil diablures.
- Joan —I no et cansa el fer una vida tan monòtona? No t'avorreixes?
- Lluïsa —Que tinc d'avorrir-me ni cansar-me! Que et penses que faig com tu que sempre estàs rumiant; mira: el matí, el passo fent la meua toilette, com diuen els de ciutat; i després vaig a pendre el bany i a correr per la platja. A la tarda faig algun treball manual, llegeixo alguna de les novel·les que tu em deixes, i cap al tard vaig a passeig amb les amigues...
- Joan —(Irònicament) I amb els amics, no?
- Lluïsa —Torni amb els amics; és que ja abans ells es passejaven amb la Carme i l'Agna, mes amigues, i a l'anar jo amb elles no crec que havien de deixar de venir com sempre.
- Joan (Amb ironia fina) Si, però no em negaràs que aquell alt i prim com una neula et segueix per tot allà on vas.
- Lluïsa —Pobret! I quina carabassa s'en emportarà!
- Joan —De veres?
- Lluïsa —Si.
- (Pausa llarga, s'enfosqueix. Joan s'aixeca i es passeja nerviosament; torna a seure's i, apropant-se més a la Lluïsa, diu:)
- Joan —Escolta'm be, Lluïsa. Ara vaig a parlar-te; vull dir-te el que no em puc guardar més... Tu ja sabs que'ns coneixem de petits, que hem jugat plegats moltes de vegades mentres els nostres pares, veient-nos tan ven avinguts, formaven mil propòsits que creien po-

der realitzar .. Aleshores, t'apreciava com una germana, ara... t'estimo... (Lluïsa baixa els ulls; ell li pren una mà i l'estreny amb passió). Si, Lluïsa, t'estimo amb tota la força del meu cor; tu ets la meua il·lusió i la única esperança de ma vida... Quan aquest estiu vaig veure't per primera volta després de tant temps no se que vaig trobar en tu que vaig sentir-me profundament enamorat; però no vaig dir-t'ho; t'estimava en silenci i te seguia per tot on anaves sens que te'n adonguessis. Amb quin goig recordo a cada moment aquell dia en que tots dos sols ens passejàvem en la platja a ran d'aigua, collint petxines que jo t'anava donant, t'en recordes?... Després aquell altre jorn, en que varem anar a barquejar, quan tu tenies por i t'acostaves cap a mi, sentint jo el calor de ton ésser. Aquell dia volia dir-te lo que sentia... però les paraules no'm venien. Per això avui en aquesta hora misteriosa del capvespre en que tot lo que ens rodeja apar que dorm i sembla que ens empeny a contar les nostres més fondes intimitats, és quan jo, no podent retenir-ho més, vesso el meu cor d'enamorat davant teu, esperant enguniós una resposta de tos llavis que aquieti la meua frisança.

(Pausa llarga; la calma és absoluta. Comencen a parpellejar en el cel els primers estels)

Lluïsa —(Pausadament i amb veu baixa). Què tinc de contestar a lo que acabas de dir-me? També vull obrir el meu cor davant teu per dir-te que també he passat com tu, dies d'alegries i d'angoixa esperant aquestes paraules teves per respondre que sí...que també t'estimo.

Joan —(Foll d'alegria) I que content que estic ara! Mercès, mercès o Lluïsa, que em proporciones aquesta felicitat tan temps esperada. (S'aixequen ambdós i van a la barana a contemplar el bell espectacle del crepuscle).

Lluïsa —I que és bonic ara!

Joan O, si! Mai havia vist tot això tan formós. I que n'és de bell aquest poble!

Lluïsa —I ja has abandonat les teves cabòries de glòria?

Joan —Quina glòria vols que trobi ara, després d'haver trobat en tu la meua felicitat? Farem aquí una casa per tancar-hi les nostres amors. —Ben pintada i riallera.

Lluïsa —I amb moltes flors, moltes.

Joan —La farem vora el mar, perquè la seva remor serveixi de cançó de bressol als nostres fills.

Lluïsa —I la nostra felicitat no tindrà fi. (Surt una parella de barques que va a pescar).

Joan —Mira, fins els éssers inanimats busquen companyera. Quantes voltes pensant en tu, he estat gelós fins d'elles.

- Lluïsa —Però si tant m'estimaves, perquè no ho deies més aviat i ens hauríem estalviat ambdós molts de sofriments?
- Joan —(Indecís) Veuràs...com que anaves amb *aquells*...i tu?
- Lluïsa —Com que anaves amb *aquelles*....

JOSEP MARIA AYESTA I BOIX

Crònica local

Així com l'acabament de l'any era poc satisfactori per les lluites socials que es presentaven enverinades i amenaçadores, el començament del nou és estat desastrós. Amb les pluges abundants que s'han succeït els primers dies amb l'acompanyament de fortes i persistents ventades hom temia que es repetís el desastre de l'hivern passat. Ajuntem a tot això la reaparició de la gripa que visita la major part de les cases causant algunes defuncions i el treball paralitzat per complert en tots els oficis, l'horitzó no podia presentar-se més negre. Els obrers no cobrant a les fàbriques, acudiren a l'Ajuntament en manifestació imponent reclamant auxili. La Corporació Municipal, junt amb els majors contribuents, acordaren arbitrar cabals per socorrer e's necessitats com aixís se feu.

El casino La Unión aquest any ha suprimit la festa reglamentària que feien per cap d'any.

La festa infantil per excel·lència pot dir-se que aquest any no ha existit. La vigília, a l'hora que els altres anys el carrer Major bullia de gent, xics i grans, uns per anar a esperar els Reis, i altres per acompanyar-los, tothom hi feia cap, enguany no hi havia ningú a causa de la inclemència del temps i el mal estar econòmic de moltes famílies.

Una desgràcia molt sentida tenim que recollir. El fill gran de En Miquel Roger i Crosa, jugant a casa seva tingué, la malaventura de caure de l'escala rebent una commoció tan forta que als dos dies deixava d'existir; al seu enterrament, malgrat el temps plujós en extrem, hi concorregueren els parents i nombrosos amics de l'afligit pare, així com gran part dels choris-tes de l'Orfeó.

A causa de les pluges de primers d'any ha caigut una paret del magatzem de carbó d'En Carós obstruint tot el troç de carrer.

La gripa va en augment; són moltes les cases que hi ha tres o quatre malals i amb les complicacions que s'hi sumen causa algunes defuncions. Es mort N'Antoni Botet, tenedor de la Cooperativa, i Donya Agna Roger de Ferrán que morí a Barcelona. A ses famílies i en especial a la nostra col·laborada Na Carme Ferrán i Roger, nostre afectuós pésam.

La «Corchera Internacional» és venuda a la Societat «Manufacturas de Corcho S. A.» de Palafrugell. Aquesta nova, en fer-se pública a Palamós, caigué com una bomba.

La setmana dels barbuts, amb la fira de Sant Antoni, sembla que enguany el temps ha volgut desmentir la tradició, ja que la fira sols ho és de nom i el fet proberbial és estat substituït per un sol de primavera.

Surt el vapor Teresa Taià després de tres setmanes de romandre inactiu en el port i és substituït pel Temerario de la mateixa casa per carregar el sucre del moll. També és arribat el pailebot Maruja amb carregament de suro per als germans Miró.

Havent-se aixecat el locaut, el dilluns dia 19, les fàbriques ens despertem amb el toc de les sirenes, més els treballadors no reprenen llurs places.

Els manyans de la «Corchera Internacional», que eren els únics qui treballaven, deixen el treball el 22 a mig dia per ordre del Sindicat.

Un greu accident ha tingut lloc al Tranvia descarrilant i tombant-se la màquina prop de Sant Climent havent mort el maquinista del cos d'enginyers de Ferrocarrils.

La guardia civil ha fet una visita a La Gorga registrant també una altra casa particular.

Sport

Fut-bol

El campionat d'enguany va seguint el seu curs. Tots els Clubs tenen bona puntació, exceptuant l'Ateneu Palafurgellenc qui degut a causes succeïdes dintre el club s'es vist obligat a donar els punts dels partits que li corresponia jugar contra l'Unió Sportiva i l'Ateneu Deportiú quedant per aquest motiu a la cua del Campionat.

El Palamós F. C. amb el coratje que el caracteritza i a pesar de ser desmembrat el seu conjunt per la falla d'en Saivador o sigui el mil'or jugador que té l'equip, es presentà el dia 25 del pasat Gener al camp de l'Ateneu Deportiú per a lluitar contra el seu primer equip essent vençuts nostres jugadors per 4 goals a 0, d'aquests 2 van ésser fets de *penàlty* i l'últim d'un *orssay*, declaradíssim.

Comentaris no'n vull fer, solament diré que el referèe Sr. Fóo acabat el partit s'esclamava d'haver castigat al Palamós amb els 2 *penàlty*s.

Desitjariem del Col·legi d'àrbitres encomanés aquest difícil lloc a persones que entenguessin amb el fut-bol i més tractant-se de partits com el que tingué de jutjar el Sr. Fóo.

El dia 1 de Febrer devia jugar-se el partit Unió Sportiva - Ateneu Palafurgellenc en el camp del primer cedint el segon els punts al seu contrincant.

El dia 8, cedí també els punts l'Ateneu Palafrugellenc al Deportivo corresponents al partit que devia jugar-se aquest dia entre aquets dos clubs.

Aqueix mateix dia tenia lloc en el camp del Palamós F.C. un interessant partit entre aquest Club i l'Unió Sportiva de Figueras.

Recordant el resultat obtingut per l'Unió contra el Palamós al que va guanyar per 2 gols a 1, aquest encontre feia preveure seria molt bonic i interessant.

Davant d'una gran concurrència s'alinearen els equips baix les ordres del Sr. Timor del Col·legi d'Arbitres, corresponent fer la sortida al Palamós.

El joc fou molt mogut des-de'l començ desenrotllant-se en el camp de la Unió; el Palamós en alguns avanços a la porta contrària pert boniques ocasions per a marcar: unes vegades el porter figuerenc atura la pilota, altra el marc i altres la providència salva l'equip figuerenc. L'Unió en una arrencada entra el primer gol lo que fa creure que el Palamós serà derrotat. En Goday pocs moments després entra el gol de l'empat lo que animà bastant a tots els jugadors.

Acaba la primera part amb l'empat a un gol i comença la segona fent seguidament en Miró el segon pel Palamós.

El joc va augmentant en interès i més quan l'Unió entra el segon quedant empatats novament els equips.

Els devaners del Palamós sembla es desanimen, treballant amb gran entusiasme els mitjos i defenses animant als devaners i fent que En Gadea entrés el tercer pel Palamós. Desde aquest moment domina Palamós entrant en Castillo el quart i quint pel seu equip.

La sorollosa victòria obtinguda pel Palamós ha despertat gran entusiasme i optimisme. Nostres jugadors foren felicitats pel seu gran esforç que motivà guanyessin, per 5 gols a 2 dels contraris.

Faltava en l'equip del Palamós en Joan, substituint-lo en la porta en Ferrer, notantse-li falta d'entrenament i coneixement de joc. El segon gol entrat pels figuerencs fou per culpa d'en Ferrer degut a la seva mala col·locació.

Fou molt felicitat en Timor pel seu arbitratge imparcial i justicier.

L'equip del Palamós estava compost: per En Ferrer, Humbert, Arlà, Martinench, Salvador, Franch, Castillo, Miró, Gadea, Goday, Valls.

Segons rumors, en vista de l'actitut presa per un Club d'aquesta província, es diu que el Comité Provincial pendrà alguns acorts de molta transcendència. Desitjem que aquest sàpiga fer-se valdre l'autoritat de que fou revestit al constituir-lo tots els Clubs de la Província.

Quadre del Campionat de la Província de Girona.

CLUBS	P. J.	PARTITS			GOALS		PUNTS
		G.	P.	E.	a-favor	en-contra	
Ateneu Deportiu	4	2	1	1	6	2	5.
» Palafrugellenc	5	2	2	0	2	3	4.
Palamós F. C.	4	2	2	0	9	9	4.
Unió Sportiva	5	2	2	1	6	9	5.

La protesta presentada per l'Ateneu Palafrugellenc contra l'Ateneu Deportiu per presentar un jugador no inscrit en les llistes, ha estat fallada pel Comité Provincial en sentit favorable a l'Ateneu Palafrugellenc, passant per lo tant els 2 punts del Deportiu al Palafrugellenc.

Del quadre del Campionat són rebaixats els gols fets pel Deportiu contra el Palafrugellenc com així també els 2 punts; els punts són augmentats al Palafrugellenc, presentant així aquest quadre el verdader estat i puntació del Campionat en aquesta Província.

Falten jugar els partits Ateneu Palafrugellenc - Palamós F. C. i Ateneu Deportiu - Unió Sportiva corresponent a la segona volta. Acabats aquets partits se jugarà el Palamós - Ateneu Deportiu corresponent a la primera volta i que tingué de suspendre's pel mal temps.

JOSEP FRANCH

Moviment del port durant el mes de Gener de 1920

ENTRADES		TONELATGES	SORTIDES		TONELATGES
Vapors	1	280	Vapors	1	280
Barcos de vela	9	462	Barcos de vela	9	462

Operacions de la Caixa d'Estalvis Mes de Gener de 1920

Nombre d'imposicions	Quantitats imposades	Reintegres	Quantitats pagades	Llibretes noves
95	6.674'85	41	5 821'90	6

Registre civil

Mes de Gener

Naixements. — Salvador Riera i Marqués. — Pagès i Sanner. — Roca i Alabau. — Niell i Montaner. — Rosa Roger i Ramonet. — Vidal i Barò. — Maria Tsa. Sierra i Puigvert. — Rita Bahí i Prats. — Pastor i Vives. — Rosa Franch i Grau. — Maria i Rosa. — Moliner i Amir. — Bardera i Danès. — Victor Marqués i Carbò. — Maria Poch i Puig. — Total 15.

Defuncions. — Rafel Maruny i Roig. — Francisca Garrell i Cirès. — Manel Roger i Ribera. — Lluïcia Ors i Esteve. — Maria de la Candelaria Bonet i Rius. — Jaume Arquès i Bou. — Santiago Darnè i Marsillach. — Maria Soler i Vázquez. — Eulogi Montoro i Soiente. — Maria Casadevall i Jon. — Eduard Vidal i Puig. — Pilar Vidal i Puig. — Maria Bonet i Ponjuan. — Pere Corominas i Bordas. — Anton Botet i Pujades. — Ernest Sallès i Mayans. — Josep Casademont i Calzada. — Reparada Moret i Pi. — Francisco Blanco i Temprano. — Manel Cubò i Sánchez. — Josepa Casellas i Comas. — Sebastià Urrea i Vera. — Dolors Puig i Farrè. — Josep Oliu i Freixa. — Pere Romeu i Ruensa. — Marta Amir i Serra. — Total 26.

Casaments. — Lluís Roldós i Duixans amb Monserrat Pallí i Pruneda. — Raimond Tauler i Negre amb Joaquina Serra i Sabat. — Lluís Sais i Agustí amb Marina Roget i Gispert. — Josep M.ª Per amb Trinitat Humbert i Clos. — Josep Reig i Rius amb Carme Buixeda i Bofill. — Benet Salomó i Niell amb Consol Garcia i Poch. — Total 6.